

Matt Koehl

adolf hitler

**NJEMAČKI NACIONALIST ILI
ARIJSKI RASIST ?**

Naslov originala:

Adolf Hitler: German Nationalist Or Aryan Racialist?
Arlington: National Socialist White People's Party, 1974.

Postoji tendencija, čak i među iskrenim Nacional Socijalistima, za prihvaćanjem stava da je *Adolf Hitler* - iako bez sumnje veliki čovjek - ipak produkt svog vremena, i da je zbog toga imao puno predrasuda i uskih pogleda kao i njegovi suvremenici. Osjeća se potreba da, priznajući njegovu veličinu u određenim područjima, također moramo priznati njegova ograničenja u drugim područjima i "poboljšati" Nacional Socijalizam "ispravljanjem" onih ideja koje su navodno patile zbog *Hitlerovog* neuspjeha da shvati, ili odbijanja da prizna, dublje i šire značenje određenih aspekata same filozofije koju je stvorio.

Najveća briga Nacional Socijalizma je *rasa*. Briga o rasi postavlja njegovu cjelokupnu doktrinu, bila ona gospodarska, politička ili socijalna. Rasne ideje Nacional Socijalizma formiraju najfundamentalniji ideološki okvir na kojem počiva ostatak cjelokupne Nacional Socijalističke strukture, i one potpuno određuju Nacional Socijalistički pogled na svijet. Kao što je rekao *Colin Jordan*: "*Nacional Socijalizam po svim pitanjima razmišlja krvlju*".¹

Često se tvrdi daje baš u ovom kritičnom području, rasnoj doktrini, *Adolf Hitler* podbacio. Točnije, optužuju ga da je davao prednost provincijskom njemačkom nacionalizmu, užoj vrsti državnog šovinizma, nad širim Arijskim rasnim nacionalizmom koji je temelj našeg današnjeg pogleda na svijet. Kao podrška ovim optužbama citiraju se njegove javne izjave, kao i navodna politička represija nad domaćim stanovništvom u područjima koje je njemačka vojska okupirala tijekom II svjetskog rata, kao što su Francuska, Norveška i Rusija. Ove represivne mjere su navodno rezultat *Hitlerovog* prezira prema svakom tko nije bio državljanin Trećeg Reicha.

Čak i površan pregled govora i pisanih tekstova *Adolfa Hitlera* o toj temi pruža obilje dokaza koji naizgled podržavaju gore navedenu optužbu - i stvarno, *Führer* teško da je održao javni govor a da se nije dodirnuo njemačkog nacionalizma. Godinama je poticao svoje sunarodnjake da mu pomognu povratiti Njemačku na položaj časti, nezavisnosti i snage. Zahtijevao je da se Njemačkoj vrati onaj njemački teritorij koji joj je oduzet Versailleskim sporazumom, ponovo uspostavi njemačka vojna snaga na temelju jednakosti sa njemačkim susjedima, te da se kazne izdajnici nacije koji su odgovorni za propast iz 1918. godine.

Čak više, u svojim naporima da ponovo probudi osjećaj nacionalnog ponosa i da odbace kulturni i duhovni boljševizam koji su kozmopolitski internacionalni (ili anti-nacionalni) elementi promovirali u poslijeratnoj

¹ Colin Jordan; "Nacional Socijalizam: filozofski pristup", *National Socialist Word*, no.1, proljeće 1966, page. 6.

Njemačkoj, *Hitler* je neprestano naglašavao potrebu za čuvanjem specifično njemačkih osobina: *njemačke* umjetnosti i arhitekture, *njemačke* glazbe, *njemačkog* jezika, *njemačke* književnosti, *njemačke* povijesti i mitologije, i *njemačkih* nacionalnih karakteristika i osobnosti.

Ova ista domoljubna vatrenost iskazala se u njegovim djelima isto kao i u njegovim riječima. Od izbijanja I svjetskog rata 1914. godine, kada je imao 25 godina, pa do njegove tragične smrti u paklu Berlina, 1945. godine, kada je imao 56 godina, on je posvetio svu svoju energiju životnoj borbi za unaprjeđenje interesa svog naroda i njegovu zaštitu od vanjskih i unutarnjih neprijatelja.

Adolf Hitler je, u biti, bio istaknuti njemački domoljub našeg vremena. Sve što je rekao, sve što je napisao i sve što je uradio dovodi do ovog zaključka. Nema dokaza koji bi tvrdili suprotno.

Stoga, nije pitanje da li je *Adolf Hitler* njemački nacionalist. Nijedna razumna osoba ne može tvrditi da on to nije bio. Bitno pitanje je da li je ili *nije* on bio *samo* njemački nacionalist; da li je njegov nacionalizam bio ograničen na nerazumnu, parolašku solidarnost sa njegovim sunarodnjacima - što je jedan i suviše poznati fenomen - ili je bio više od toga; da li je njegov nacionalni ideal bio one vrste koji se manifestira u ksenofobičnoj mržnji prema svemu i svakom što nije njemačko (u najužem smislu riječi) ili je u stvari to bio isti ideal kojem smo se mi današnji Nacional Socijalisti posvetili.

Postoje dva presudna čimbenika koji formiraju temelj za bilo kakvo razmatranje ovog pitanja. Prvo, već puno godina živimo u dobu snažnog državnog nacionalizma, u kome je prije geografski nego rasni kriterij određivao tko su nečiji sunarodnjaci, i tko je kome odan. Cjelokupni Zapadni svijet je protkan tim izopačenim konceptom. On je podjednako pogodio Ameriku, Englesku i Europu. Da je to bio ozbiljan problem u Njemačkoj u prvoj polovici ovog stoljeća pokazuje i pažnja koja mu je posvećena u prvom djelu poglavlja iz *Mein Kampf-a* pod nazivom "*Država*". Tu *Hitler* snažno napada nedostatak razumijevanja za pravilan odnos između rasa i države, koji su vođe ostalih njemačkih stranaka iskazali u alarmantnom stupnju.

Nacionalizam svoj moderan oblik, u velikoj mjeri, duguje modernoj nacionalnoj državi. U prošlosti se on razlikovao u nekim gledištima, i kroz dugu povijest Arijsaca bio je utemeljen na niz različitih kriterija. Međutim, isključivo rasna osnova za nacionalizam je od raznih današnjih pogleda na svijet osobina samo Nacional Socijalizmu. To je ideja koja ne samo da je bila nova za velike mase naroda raznih nacionalnih država početkom '30. godina, već su je, a i sada to rade, žestoko napadali i internacionalisti i parolaši- zagovarači običnog nacionalizma.

Jedan od najpoznatijih autora u ovom području je *Carlton J. H. Hayes*, bivši profesor povijesti na sveučilištu Columbia, čije su ideje utjecale na veliki broj suvremenih pisaca. "*Nacionalizam*", rekao je 1926. godine "*je moderno emocionalno spajanje i preuveličavanje dva veoma stara*

Zatim je sebi postavio pitanje: "Što određuje nacionalnost i po čemu se nacionalnosti međusobno razlikuju?" U odgovaranju na ovo pitanje on se poprilično oslanjao na pseudonaučna "otkrića" svog kolege sa sveučilišta Columbia, *Franza Boasa*, u odstranjivanju "mišljenja, koje su često širile neinformirane i nerazumne osobe, da je nacionalnost određena rasom". Dalje je nastavio: "Nama je nametnut zaključak da se osnova nacionalnosti ne nalazi u nerazdvojivim mentalnim i duhovnim razlikama između ljudskih grupa, ili, što se toga tiče, u rasnom nasljeđu ili fizičkom okruženju. Nacionalnost je atribut ljudske kulture i civilizacije, i čimbenici zoologije i botanike promjenljivi na nju. ... Nije da nasljeđe i okolina uopće ne utječu na čovjeka, već oni utječu samo indirektno i slabo na njegovu civilizaciju...".

Nacionalnost je svakako jedan aspekt kulture, i uzročnici nacionalnog grupiranja i nacionalnih osobina moraju se pretražiti u faktorima socijalnih i još više humanih nauka, nego u botaničkim i zoološkim naukama. Karakteristična obilježja i kvaliteta Rusa, Grka, Nijemaca, ili bilo koje druge nacionalnosti nisu samo puka (opažanja) rase ili slučaj geografije; oni su djelo socijalnih okolnosti i kulturne tradicije".

Citirajući, između ostalih, *A. L. Kroebera*, *Franza Boasa*, *Izraela Zangwilla* i *Johna Stuarta Milla* kao mjerodavne, konačno je zaključio da "...smo konačno potvrdili našu hipotezu da nacionalnost počiva na kulturnim osnovama, da je nacionalnost svaka grupa ljudi koja govori isti jezik, njeguje zajedničke povijesne tradicije, i koja sačinjava, ili misli da sačinjava, posebno kulturno društvo u kojem su, među ostalim faktorima, religija i politika mogle imati važnu, ali ne i neprekidnu ulogu".

Nesretna okolnost je da *Heyes*, u odlučivanju koji faktori sačinjavaju osnovu nacionalnosti, nije samo teoretizirao. On je, u velikoj mjeri, opisivao situaciju koja je postojala - i još uvijek postoji - među velikom većinom ljudi, barem na dekadentnom Zapadu.

Ovaj nerasni koncept osnova nacionalnosti je, istegnut do luđačke krajnosti, rezultirao anomalijom kojom su se Amerikanci njemačkog "podrijetla" borili rame uz rame sa "Američkim" crncima i "Američkim" Židovima protiv svojih njemačkih rasnih rođaka u II svjetskom ratu. Ovaj isti nedostatak razumijevanja rasne realnosti je odgovoran za stvaranje umjetnih država Jugoslavije, Čehoslovačke i nove Poljske poslije I svjetskog rata.

Koliko god ovaj neprirodni koncept nacionalnosti može biti žalostan, i koliko god se povijesno izdigao, on je danas još uvijek - a još više je bio tijekom 1920-ih i 1930-ih godina neporicijiva činjenica političkog života, ne samo u Njemačkoj, već i u drugim zemljama svijeta. Većina ljudi je navikla da nacionalnu odanost promatra sa ove točke gledišta.

² Carlton J. H. Hayes; *"Eseji o Nacionalizmu"* (New York, 1926), st. 6.

Jezik, zajedničke geografske okolnosti, i odanost - koliko god površna - su opće ideje o tome što čini nacionalnu tradiciju i nacionalnu kulturu i smatrane su za "prirodne" određivače nacionalnosti.

Jedina stvarna prirodna osnova za nacionalnost i nacionalizam - zajedničko rasno nasljeđe - ne samo da nije široko prihvaćeno kao takvo, već je izdvojeno za posebne napade od strane internacionalno-liberalno pacifističke škole mišljenja, čiji je istaknuti predstavnik bio *Hayes*.

Ovo nas dovodi do drugog faktora u shvaćanju *Hitlerovog* koncepta nacionalizma. Ne samo da je on bio idealist, vizionar, i tvorac herojskog, novog pogleda na svijet, već je i ništa manje bio i praktični političar, nenadmašni majstor politike. Imao je svoj san o velikom, novom poretku, ali tijekom događaja koji mu je bio na raspolaganju da bi započeo gradnju tog novog svijeta bio je, nažalost, manje nego idealan. Svaka svjetska povijesna ličnost je bila ograničena potrebom da radi unutar povijesnog okvira u kome se našla, podčinjavajući se onim *povijesnim imperativima* koji su jedinstveni za određeno vrijeme i mjesto. Ovo ograničenje se odnosilo čak i na *Adolfa Hitlera*. Tragična dilema sa kojom su se takve ličnosti suočile je dirljivo iskazana u *Mein Kampf-u* :

"Unutar dugih razdoblja čovječanstva, može se jednom dogoditi da se političar sjedini sa Programerom (teoretičarom). I što je ovo sjedinjenje dublje, tim su veći otpori koji se sad suprotstavljaju djelovanju političara. On više ne radi za potrebe, koje su jasne bilo kom malograđaninu, već za ciljeve koje shvaćaju samo malobrojni. Zato je njegov život razapet od ljubavi do mržnje. Protest sadašnjosti koja tog čovjeka ne shvaća, bori se s priznanjem potomstva za koje on ustvari radi.

*Jer, što su djela nekog čovjeka značajnija za budućnost, tim će ih teže moći shvatiti sadašnjost, utoliko je teža i borba i utoliko rjeđi uspjeh. Procvjeta li uspjeh nekome u stoljeću, tada ga, možda, u njegovim kasnim danima može i obasjati blagi odsjaj dolazeće slave. Dabome, da su ti velikani, samo maratonci povijesti; lovorov vijenac sadašnjosti dotiče samo čela umirućih heroja."*³

U prosuđivanju takve svjetske povijesne ličnosti bilo bi potpuno drsko i pogrešno očekivati od nje da se ponaša u skladu sa zahtjevima nekog drugog vremena, nego prema povijesnim imperativima vlastitog vremena. Državni nacionalizam je bio vrlo važan element povijesnog okvira u kome se *Adolf Hitler* našao. On ga nije odbacio zato što se nije uklapao u njegov idealan koncept stvari, već ga je, iskoristio kao sredstvo za njegov konačan cilj - svijet u kome će taj nacionalizam biti zamijenjen prosvijećenim *rasnim* nacionalizmom.

Da je *Hitler* učinio drukčije - da nije prihvatio ljude i uvjete onakvim kakvi su bili, inzistirajući da njegovi sljedbenici odbace stvarnost i da odjednom sa njim idu do kraja, umjesto što ih je postupno vodio prema svjetlu stazama koje im nisu bile potpuno nepoznate imao bi zadovoljstvo ostati "čist" u doktrinarnom smislu, ali samo o trošku

³ Adolf Hitler; *Mein Kampf*, I dio, 8 poglavlje.

odbacivanja svake nade za uspjeh tijekom njegovog života. Znao je da je prekasno da bi sebi dozvolio taj luksuz. Kao što je 1928. godine dirljivo rekao *Hansu Grimmu*, velikom njemačkom piscu: "*Više nema vremena za gubljenje!*".⁴

Također može biti značajna i činjenica da se *Hitler* prilikom svog prvog javnog političkog iskustva, licem u lice susreo sa problemom provincijskog državnog nacionalizma, što je i opisao u jednom poglavlju *Mein Kampf-a* pod nazivom "Njemačka Radnička Partija". Prilikom svoje prve posjete sastanku grupe koja je poslije postala NSDAP, osjetio je potrebu prekinuti govornika koji je podržavao Bavarski nacionalizam i zahtijevao odcjepljenje od Njemačke.

Sljedećih 13 godina bile su svjedok njegove svakodnevne borbe da ujedini posvađane stranke i frakcije, čiju je efektanu kooperaciju sprječavala njihova ograničena odanost. Ako su Bavarci zahtijevali najrječitije uvjeravanje prije nego što bi pristali raditi sa Prusima, kakve su na početku bile šanse uvjeriti, recimo Engleze i Nijemce - da ne spominjemo Francuze, Poljake ili Ruse - da njihovi najvažniji interesi ultimativno leže u odbacivanju njihove individualne, teritorijalne odanosti u korist zajedničke, Arijske rasne odanosti? U stvari, *Hitler* je stalno vršio pokušaje u tom pravcu, ali su prepreke neznanja, sebičnosti i predrasuda - prepreke koje su samoproглаšeni Odabrani izbezumljeno ojačavali svim utjecajima koji su im na raspolaganju - bile previše snažne.

Od 1919. do 1939. godine - odnosno, tijekom slabog "inkubacijskog" perioda Nacional Socijalizma - bilo je apsolutno esencijalno da se novi pokret rodi i odgoji u kontekstu *postojeće* nacionalne zajednice, povijesno pripremljene da poduzme prvi korak prema širem, Arijskom nacionalizmu. Pod okolnostima, njemački nacionalizam je očigledno bio ispravan - i jedino moguć - put prema cilju kojem je *Adolf Hitler* težio.

Baš taj cilj moramo proučiti kako bi donijeli konačnu odluku o pitanju koje nam se postavilo. Jer *Hitler* nije gledao na njemački nacionalizam kao na cilj sam po sebi, niti je smatrao da uspostavljanje Njemačke kao dominantne svjetske sile bude njegov cilj. Za razliku od većine njemačkih nacionalista, *Adolf Hitler* je na njemački narod gledao kao na narod koji mora ispuniti božansku misiju - misiju, koja obuhvaća puno više od prosperiteta ili slavljenja same Njemačke. 1926. godine je jasno iskazao svoju vjeru u tu misiju: "*Tko na ovoj Zemlji govori o poslanju njemačkog naroda, mora znati, da se ono može sastojati samo u stvaranju države, koja svoju najvišu dužnost vidi u održanju i unaprjeđivanju nepovredivosti preostalih najplemenitijih sastojaka našeg naroda, da, koje vidi cijelo čovječanstvo!*"⁵

Rasna priroda Nacional Socijalističkog cilja postala je još jasnija *Hitlerovim* stalnim ponavljanjem: "*Danas se borimo za budućnost*

⁴ Hans Grimm; *Worum - Woher-Aber Wohin?*, Lippodsberg, 1954, p. 14.

⁵ Adolf Hitler; *Mein Kampf*, II dio, 2 poglavlje.

njemačkog naroda, sutra za budućnost naše rase."⁶

Ili, opet, kada je govorio o potrebi za širokim, humanističkim obrazovanjem građana buduće rasne države: *"Ne smije se ni dopustiti da se zbog različitosti pojedinih naroda dopusti raskidanje veće rasne zajednice. Borba koja danas bjesni tiče se jako velikih ciljeva. Kultura se bori za svoj opstanak, i tisućljećima u sebi zajedno spaja i obuhvaća i helenizam i germanizam."*⁷

Poslije je *Führer* bio još jasniji kada je objavio: *"U novom svijetu koji gradimo uopće neće biti važno da li je netko stanovnik jedne zemlje ili neke druge - da li dolazi iz Norveške ili iz Austrije - kada se uspostave uvjeti za rasnu čistoću."*⁸

U stvari, iznimno je da je, u svjetlu snažnog lokalnog nacionalizma poslije I svjetskog rata, *Adolf Hitler* ne samo prepoznao izvodljivost za širi rasni nacionalizam, već se i usudio načeti tu temu pred masama vlastitog naroda, i da je poslije namjerno kao simbol Nacional Socijalističkog pokreta odabrao jedinstven znak za sve Arijece, umjesto specifičnog njemačkog simbola državno-nacionalističke tradicije. Svastika (kukasti križ), predstavlja *"misiju borbe za pobjedu Arijskog čovječanstva"*, jasno je naznačio *Hitler* u *Mein Kampf-u*?⁹

Može se navesti puno primjera u kojima *Hitler* osuđuje "strane" utjecaje u njemačkom životu, i oni se ponekad prezentiraju kao ispoljavanje određene doze ksenofobije sa njegove strane. Objektivno je postojao samo jedan strani element snažno ukorijenjen u Njemačkoj, i to je bilo Židovstvo. Kada je *Hitler* zahtijevao uklanjanje stranaca sa utjecajnih položaja u Njemačkoj, bez obzira da li su ti stranci bili tehnički njemački državljani ili ne, mislio je na Židove, i često je eksplicitno ukazivao na to. Na primjer, prilikom svog Münchenskog govora 29. studenog 1929. godine rekao je: *"Nacional Socijalist nikada neće prihvatiti stranca - a to znači Židova - koji ima položaj u našem javnom životu. ..."*

Nacional Socijalist neće tolerirati ne-Nijemca koji odgaja (educira) Nijemca, Židova kao učitelja našeg naroda"

Opet, u 25 točaka, u stranačkom programu NSDAP, Točke 4,5,6,7,8 i 23 zahtijevaju stavljanje ograničenja na privilegije i aktivnosti "stranaca" u Njemačkoj - ali i ovdje nedvojbeno navodi Židove a u Točki 4 pojašnjava tko su bili ti stranci.¹⁰ I zaista nije postojala zabrinutost zbog deportacije iz zemlje gomile *Belgijskih* imigranata, ili zbog potiskivanja *Irskih* tendencija u Njemačkoj umjetnosti, ili zbog preotimanja njemačkih novina iz ruku *Škota*, ili zbog prekida *Finske* kontrole nad državnim financijama, ili zbog zatvaranja *Mađara* zbog raspačavanja

⁶ Govor od 18. listopada 1931. godine u Braunschweigu.

⁷ *Adolf Hitler, Mein Kampf*, II dio, 2 poglavlje

⁸ *Borman-Vermerke*, noć 1-2 studenog 1941.

⁹ *Adolf Hitler, Mein Kampf*, II dio, 7 poglavlje

¹⁰ *Gottfried Feder, 25 točaka*", *National Socialist World* no. 3, proljeće 1967, st. 13-15.

pornografije u Njemačkoj, ili čak zbog zaustavljanja *Danskih* špekulacija sa njemačkom zemljom. U svakom slučaju nepoželjni, strani elementi o kojima je *Hitler* govorio pripadali su istoj naciji: svi oni su bili Židovi, čak i kada nisu sasvim određeno imenovani kao takvi. Većina drugih nacija ima pohvalnu sklonost gledati svoja posla kada žive u tuđoj zemlji.

Pri kraju *Mein Kampf-a*, *Adolf Hitler* jasno ističe svoj stav o tome: " I opet, upravo Nacional Socijalistički pokret mora ispuniti svoju golemu zadaću. On mora narodu otvoriti oči o stranim nacijama i mora uvijek ponovo podsjećati na pravog neprijatelja našeg današnjeg svijeta. Umjesto mržnje prema Arijcima, s kojima možemo dijeliti gotovo sve, s kojima nas ipak, povezuje zajednička krv ili u općim crtama zajednička kultura, on mora postaviti opći gnjev prema zlom neprijatelju čovječanstva kao stvarnom začetniku svih zala. Ali, on se mora brinuti i za to, da bar u našoj zemlji bude prepoznat najsmrtniji protivnik, i da borba protiv njega bude najsjajniji znak jedna bremenita vremena, koje bi i drugim narodima moglo ukazati na put spasa jednog borbenog Arijskog čovječanstva." ¹¹

Hitler je bio posebno pristran prema drugoj velikoj Arijsko-Germanskoj bratskoj naciji, Engleskoj, čiju je budućnost smatrao neodvojivom od Njemačke, i čiju je pomorsku snagu smatrao kao prirodnu dopunu Njemačkoj kopненоj snazi na europskom kontinentu. On je tvrdio da Engleska uz sebe mora imati snažnu kontinentalnu silu kao što je Njemačka, kako bi održala svoj imperij, što je bila pretpostavka koja se - gubitkom skoro svih britanskih kolonijalnih područja - pokazala potpuno točnom. Sve *Hitlerove* nade za europski mir, u biti, temeljile su se na mogućnosti postizanja čvrstog i trajnog sporazuma sa Velikom Britanijom, i taj cilj je pretvorio u stožer svoje cjelokupne vanjske politike.

Kako, na užasnu nesreću svih Arijaca, on nikada nije uspio postići to dugo priželjkivano *zbližavanja*, *Adolf Hitler* nikada se nije prestao truditi, čak ni kada su započela neprijateljstva II svjetskog rata. Njegovo kategorično odbijanje, unatoč savjetu svojih generala, da zapovjedi svojim oklopnim snagama uništavanje britanske vojske kod Dunkerquea 1940. godine može se protumačiti kao posljednji napor da pronade mir sa svojim rasnim rođacima preko Kanala - je vrhunac najiskrenijih i najupornijih napora koje je neki svjetski državnik učinio kako bi postavio temelje trajne Arijske solidarnosti i prijateljstva.

Sa druge strane, sasvim je točno da je Njemačka imala sukobe interesa sa nekim od svojih susjeda - poglavito sa Francuskom, Čehoslovačkom i Poljskom - tijekom razdoblja između dva svjetska rata. Bilo je teško doći do nacionalnog pomlađivanja Njemačke bez izazivanja žestokih otpora glavnih uživatelja Versailleskih sporazuma. Velika većina Francuza, Poljaka i Čeha, poput Nijemaca, bila je nacionalistički nastrojena - u najužem smislu riječi - i bila je imuna na sve argumente osim jednog u bilo čemu što se ticalo njihovog odnosa sa Njemačkom.

¹¹ *Adolf Hitler, Mein Kampf*, II dio, 13 poglavlje.

Ako je *Hitler* htio postaviti Njemačku na položaj sa kojeg bi bila u mogućnosti ispuniti svoju misiju opće obnove Arijskih naroda svijeta, onda je to morao napraviti preko tijela najmanje nekoliko tvrdoglavih nacionalista među njemačkim susjedima, i on je to shvatio od samog početka.

Međutim, unatoč navedenom, *Hitler* je bio spreman na velike ustupke kako bi održao miroljubive odnose. Prepuštanje njemačkog stanovništva južnog Tirola i Alzasa-Lorene Italiji i Francuskoj on je vrlo teško prihvaćao. Ali on je i pokazao puno više suzdržanosti u svojim "nacionalističkim" potrebama po ovim pitanjima od većine svojih sunarodnjaka. On je mogao opravdati ove ustupke u okviru svojih dugoročnih rasnih ciljeva, pošto njegovi suvremenici sa njihovim uskim nacionalističkim idejama, često nisu bili u mogućnosti to uraditi. Ipak nije mogao šutjeti dok je sa njemačkim stanovništvom poljska i češka vlast divljački postupala. Otkrio je svoju namjeru da putem sile stane na kraj ovim zločinima i krenuo je ispuniti.

Hitlerove akcije prema Čehoslovačkoj i Poljskoj i njegovi planovi za Njemačku ekspanziju na istok anti-NS propagandisti su nudili kao dokaz represivnih mjera prema Slavenima. Naravno, ova optužba je smiješna. Jedan dio ovog nesporazuma nastao je zbog uporabe termina "Slavenski" kao rasne i kao lingvističke (jezikoslovne) odrednice. Među brojnim narodima koji govore - ili su jednom govorili - slavenske jezike postoji veći broj rasnih tipova. Veliki broj Prusa koji živi između rijeka Odre i Elbe, na primjer, slavenskog su podrijetla, kao potomci Venda.¹²

¹² Konfuzija proizišla iz uporabe rasnih i lingvističkih odrednica bila je rasprostranjena. Izraz *Arijac* spada također u ovu kategoriju. Uglavnom, naša uporaba riječi je bila posvećena njenom rasnom smislu, osim ako naznačimo specifično drugačije, a mi više preferiramo izraz *Indo-Europski* za lingvističke odrednice. *Arijski* se odnosi na one Europske narode koji još uvijek dijele značajnu količinu genetskog nasljeđa - u fizičkim i psihičkim karakteristikama - koje je ostalo od onih predaka koji su govorili Indo-Europske jezike i koji su naseljavali Sjevernu Europu u prethistorijskim vremenima, i određenih Europskih naroda koji su rasno, ako ne lingvistički, srodni ovima.

Prema riječima eminentnog antropologa, *Carleton S. Coona*, "...Indo-Europski jezici bili su u jednom razdoblju, povezani sa jednim rasnim tipom, i ... taj rasni tip je bio uglavnom Nordijski. Ovo smo utvrdili kroz proučavanje ostataka kostura naroda za koje se zna da su govorili ove jezike ili su blizu vremena njihovog inicijalnog širenja iz nekoliko njihovih centara.

"...Slaveni, kao i svi ostali Indo-Europski narodi koje smo bili u mogućnosti pratiti, izvorno su Nordijci. ... Pa ipak, Slaveni koji su migrirali u Južnu Mađarsku... izmiješali su se sa kratkostasim, širokolikim i širokonosnim brahikefalnim narodom, koji... je vukao podrijetlo od centralno Azijskih Avara." *Rase Europe* (New York, 1939) st. 220

Tijekom II svjetskog rata posebno se istaknuo jedan prilično ružan oblik ratovanja. Civili i partizani - "pokret otpora"- izvodili su akcije gerilske vrste u puno većem obimu nego u bilo kojem prethodnom većem ratu. Za to postoje dva razloga:

Prvi je da se ni tijekom žestokih vjerskih ratova Srednjeg vijeka nisu sukobile dvije tako nepomirljive ideologije kao što su Nacional Socijalizam i Marksizam. U studenom 1918. godine, *Adolf Hitler* je oslijepljen bojnim otrovom ležao u vojnoj bolnici u Pasewalku u Mecklenburgu- zapadnom pomorju. Kada je čuo za Marksističke pobune u Njemačkoj koje su zaustavile njene ratne napore, *Adolf Hitler* je donio odluku. Prisegnuo je da neće imati mira dok potpuno ne uništi nositelje marksističke zaraze. Da je Nacional Socijalistička Njemačka pobijedila u II svjetskom ratu, sa Marksizmom u Europi bi bilo gotovo, i Marksisti posvuda - od Washingtona do Moskve - su to znali.

Kamo god u Europi je Marksizam proširio svoj stisak, lokalno stanovništvo, užasnuto stvarnošću krvave boljševizacije, gledalo je na nadolazeću Njemačku vojnu silu kao na osloboditelje. U Baltičkim državama, u Ukrajini, na Kavkazu - narodi su pružali otpor crvenim komesarima sa približavanjem Nijemaca. Komunističke vođe, u očaju kao okruženi kriminalci, primjenjivali su najveću brutalnost u naporu da spriječe razvijanje solidarnosti između Nijemaca i naroda oslobođenih od Boljševičkog terora.

U naporima da izazovu odmazde njemačkih okupacijskih snaga protiv lokalnog stanovništva, komunistički partizani su koristili najbrutalnije metode. Ne samo da su ubijali neoprezne Njemačke vojnike, već su ih, kad god je bilo moguće, otimali i nad njima vršili neopisiva zvjerstva, ostavljajući unakažene leševe tamo gdje su ih lako mogli pronaći drugi Nijemci. Sa druge strane, Nijemci, čak i da nisu bili razbješnjeni ovakvim postupcima, nisu smjeli dopustiti da oni prođu nekažnjeno. Uzimani su taoci; i kada bi partizani nastavili sa svojim zločinačkim djelatnostima, taoci su streljani. Lokalno stanovništvo je bilo posebice revoltirano ovakvim postupcima, i njihovo početno prijateljsko raspoloženje prema Nijemcima brzo je nestalo. Dakako, to je i bio pravi cilj komunističkih partizana.¹³ Sa njihove točke gledišta, što su izazvali strašnije njemačke odmazde, to je bilo bolje.

Drugi faktor koji je pridonio ovim podmuklim partizanskim djelatnostima bila je opća nazočnost savršenog partizanskog tvoriva - koji je bio i marksistički orijentiran i imun na patnje koje je narod trpio zbog njihovih zlodjela - **Židova**. Oni su tvorili spremnu podzemnu mrežu svjetskih razmjera, i sasvim sigurno su bili dovoljno motivirani. Oni su egzaktno shvatili - sasvim odvojeno od pravde koja im je slijedila u rukama Nijemaca - da ako bi komunističke režime, koji su uz njihovu pomoć uspostavljeni i koje su oni podržavali, Nijemci uništili njihova

¹³ U kasnijem razdoblju rata, partizani su sve više usmjeravali svoju pažnju na provokacije Nijemaca koje su išle prema "likvidaciji" domaćih protukomunista.

sudbina bi bila zapečaćena. Lokalno stanovništvo, koje je teško kažnjavano zbog njihovih djelatnosti, brzo bi i brutalno riješilo židovski problem jednom zauvijek. Da je Njemačka uspješno završila rat, sa sasvim onemogućenim partizanskim djelatnostima i općom informiranošću Poljaka, na primjer o masakru koji je *Lavrenty Beria* počinio nad poljskim časnicima u Katynskoj šumi, u roku od 48 sati od njemačkog povlačenja, u Poljskoj ni jedan Židov ne bi ostao na životu.¹⁴

Također, da su Nijemci uništili komunistički režim u Rusiji i povratili patriotsku rusku vladu, Židove bi javno spaljivali u svakom selu i na svakom gradskom trgu širom Rusije.

Vojska suočena sa partizanskim napadima imala je jednostavnu mogućnost izbora: da te napade tolerira sa osmijehom na licu, ili da uporabi dovoljno oštre mjere kojim će im stati kraj. Sovjeti su uvijek koristili ovu posljednju mogućnost. I najmanje suprotstavljanje Crvenoj Armiji donosilo je stanovništvu strašnu i krvavu odmazdu tako da više nikome na pamet nije padao nikakav otpor. Njemačka vojska nije se mogla služiti takvim mjerama, i uzimajući srednji kurs samo je išla na ruku Židovima i Marksistima.

Izbijanjem europskog sukoba - i, još eksplicitnije, početkom kampanje protiv Sovjetskog Saveza 22. lipnja 1941. - Nacional Socijalistička borba je krenula novim smjerom. Do tada se Nacional Socijalistički pokret ograničio na Veliku Njemačku, i često je u zvaničnim izjavama navođeno da "nije za izvoz". Sada, za širenje sfere njemačkog utjecaja, mladi pokret, sa svojom rasnom porukom Arijske solidarnosti, prenijet je izvan njemačkih granica. Počeo je gubiti svoj ograničeni njemački karakter koji je dobio tijekom ranih godina borbe i razdoblja nacionalne obnove koji je uslijedio - karakter koji je, kako smo prethodno napomenuli, u to vrijeme bio apsolutno neophodan - i počeo je dobivati novi, pan-Arijski aspekt.

Kako je *Hitlerov* dugoročni rasni cilj postajao sve jasniji, pojavio se koncept *Novog Poretka!* *"Naša trenutna borba je samo nastavak, na međunarodnom nivou, borbe koju smo vodili na nacionalnom nivou";* - naglasio je u to doba.¹⁵ *"Osnovne ideje koje su nam služile prilikom, borbe za vlast su se pokazale ispravnim, i to su iste ideje koje koristimo danas u borbi na svjetskom nivou."*¹⁶

¹⁴ Unatoč Njemačkom porazu i uspostavljanju Židovsko-kontrolirane komunističke vlade u Poljskoj, Poljaci su se bez obzira na sve osvetili Židovima u nekim područjima nakon rata. Masakr Židova u Kielceu, srpnja 1946, je samo jedan primjer. I panični egzodus Židova iz Mađarske tijekom protukomunističkog ustanka 1956, zajedno sa Židovskim denunciranjem mađarskog revolta kao "antisemitske urote", samo je još jedan primjer istog fenomena.

¹⁵ *Bormann-Vermerke*, večer 02. studenog 1941.

¹⁶ *Bormann-Vermerke*, 19. studenog 1941.

Hitler je predložio da bojno polje II svjetskog rata i borba protiv Boljševizma treba osigurati poveznicu solidarnosti koje će Arijske narode Europe vezati u veću, organsku cjelinu, od kojih će svaki stupiti u veću konfederaciju. Ali ne kao bičevani psi, već sa ponosom rođenim iz saznanja da je svaki od tih naroda prolio svoju krv i odigrao svoju ulogu tijekom najveće borbe za slobodu u povijesti Europe. Svi oni koji su riskirali svoje živote bili su pozvani izgraditi novi, Arijski poredak budućnosti.

U skladu sa ovom idejom, prilično veliki broj protukomunističkih dragovoljaca iz bukvalno svake europske zemlje bio je uključen u postrojbe Njemačke vojske ili SS postrojbe, ili im je bilo dozvoljeno da ustroje vlastite borbene postrojbe koje su zatim Nijemci opremali i opskrbljivali. Valonci i Flamanci, Danci i Norvežani, Ukrajinci i Rusi, Nizozemci i Estonci u desetinama tisuća - čak i Irci - hrabro su se borili za pobjedu novog velikog Weltanschauunga i njegovog tvorca. Oni se nisu borili za zemljopisnu granicu, niti za jezik, niti za lokalnu kulturu i tradiciju, već za krv koja povezuje Arijevske nacije.

U ovom svjetlu moramo shvatiti i pravi značaj Waffen SS i njemačkog SS; i ulogu koja su ova dva tijela imala u ustrojavanju prvog, pan-Arijskog krvnog bratstva - čiji se djelotvorni efekti, unatoč svemu, osjećaju i danas. Sa dragovoljcima iz svake Arijske zemlje, SS je bio jedinstven po tome što je predstavljao prvi konkretan pokušaj ustrojavanja oružane sile zasnovane na konceptu rasnog nacionalizma, umjesto dotadašnjeg državnog nacionalizma. Nikada prije toga u povijesti Zapada nije pokušano nešto tako.

Hitlerova zamisao europskog jedinstva se jasno ocrtava i u njegovim javnim govorima i privatnim razgovorima, a službene izjave u *Mein Kampf-u* ne treba ni spominjati. To nije bila još jedna grandiozna gospodarska, geografska, ili politička shema - poput onih koje se danas često predlažu - već Arijski rasni prijedlog na najvišem nivou. *Hitler* nije predložio proizvoljno izjednačavanje Europskih rasnih tipova, već je tražio da se svjesnim naporom najbolji rasni elementi postave na vodeće položaje u kontinentalnim i svjetskim okvirima. "*Svi koji osjećaju nešto prema Europi mogu se pridružiti našem radu*" rekao je, dodavši da ljudi za tako veliku zadaću ne trebaju biti samo iz Njemačke već i iz Skandinavije, zapadnih zemalja - čak i iz Amerike.¹⁷

Iako ne od primarne važnosti, ponuđeni gospodarski sustav pod Novim Poretkom nudio je bezgranične mogućnosti, posebno manjim europskim zemljama; najtočnije se može opisati kao neka vrsta zajedničkog europskog tržišta bez međunarodnih bankara. Novi sustav je uključivao neovisnu Europsku ekonomiju koja ne bi bila predmet osciliranja međunarodnog tržišta i koja bi garantirala uvjete za puno zapošljavanje i gospodarski razvoj.

Za postizanje jedinstva Europe, *Hitler* je vjerovao da je nacionalna inicijativa jedne snažne države, poput Njemačke, bila neophodna za

¹⁷ *Bormann-Vermerke*, večer 17. listopada 1941.

zaobilaženje opstrukcije sebičnog, uskogrudnog provincijalizma - na isti način kao što je Prusija preuzela vodstvo u ujedinjavanju posvađanih njemačkih država pod Bismarckovom politikom "krvi i čelika", dok su drugi samo pričali o tom jedinstvu. Samo sličan pristup velikoj zadaći ujedinjavanja sjeverne, zapadne, središnje, i istočne Europe u jedno organsko biće imao je nade za uspjeh.

Kao drugu nužnost za ujedinjenje Europe, *Hitler* je predložio da se najprije ujedine svi germanski ¹⁸ narodi Europe kako bi formirali nukleus oko kojeg će se okupiti Europa.¹⁹ U razmatranju ove ideje sa danskim SS bojnikom iz divizije *Viking*, on je rekao:

"Moja domovina je jedna od najljepših zemalja Reicha, ali što ona sama može napraviti? Što ja kao Austrijanac mogu napraviti?..."

"Shvaćam da jednom mladom Nizozemcu ili mladom Norvežaninu može biti teško formirati zajedničku jedinicu, u okviru Reicha,²⁰ sa ostalim ljudima germanskog podrijetla. Ono što se od njih traži nije ništa teže od onoga što se tražilo od germanskih plemena u vrijeme velikih seoba. U tim danima ogorčenost je bila tolika da su vođu germanskih plemena ubili članovi njegove vlastite obitelji. Ono što je traženo od država koje su formirale Drugi Reich slično je onome što mi tražimo sada, i onome što smo nedavno tražili od Austrijanaca."²¹

Pun značaj *Hitlerovog* pan-germanizma, kao dijela većeg pan-Arijanizma, može se procjenjivati samo ako uzmemo u obzir da su bukvalno bez izuzetka, sve zemlje zapadne Europe nastale iz posljednje od velikih Arijskih seoba: Angli, Sasi i Juti u Englesku; Franci, Burgundi i Nordmeni u Francusku; Goti i Lombardi u Italiju; Goti i Švabe u Španjolsku; da ne spominjemo ona germanska plemena koja su ostala blizu njihove prvobitne domovine i formirale germanske i skandinavske države. Stvarno, germanski trag je tako jak u istočnoj i zapadnoj Europi, da danas postoji veliki broj ljudi koji u lingvističkom smislu sebe smatraju Latinima, Keltima, Slavenima ili Baltima, ali koji

¹⁸ U brojnim slučajevima, a posebno u *Mein Kampf-u*, *Hitlerov* rasizam se umanjuje raznim netočnim prijevodima, tako što se izrazi *deutch* i *germanisch* prevode kao "Nijemac". Prvi izraz se prikladno odnosi na Njemački narod, dok drugi izraz pravilno uključuje veliki dio svjetske Arijske populacije - Anglo-Saksonce, Skandinavce, Nizozemce i Flamance, isto kao i Nijemce, a da ne spominjemo njihove rasne rođake u S.A.D., Kanadi, Australiji, Južnoj Africi i drugdje - i trebao bi se pravilno prevoditi kao *germanski* (ili *teutonski*).

¹⁹ *Bormann-Vermerke*, noć 22. veljače 1942.

²⁰ Ovdje je očigledna *Hitlerova* namjera da asimilira sve germanske narode kontinentalne Europe u jednu državu ili *Reich*. Što se ovoga tiče, *Führer* je počeo upotrebljavati termine *Germanisches Reich* i *Grossgermanisches Reich* umjesto *Deutsches Reich* i *Grossdeutsches Reich*. Da bi odredio svoj cilj, u drugim prilikama je koristio jednostavan termin, *Reich*.

²¹ *Bormann-Vermerke*, večer 22. veljače 1942.

su, u stvari, velikim dijelom potomci istih ili različitih ranih germanskih plemena.

U povijesnoj perspektivi, na *Adolfa Hitlera* se mora gledati kao na prvog pravog eksponenta *političkog rasnog nacionalizma*, ili još konkretnije, *Arijskog rasizma*. "*Ako pokušam ocijeniti svoj rad*", rekao je jednom, "*prije svega, moram uzeti u obzir, da sam doprinio - u svijetu koji je zaboravio taj osjećaj - trijumfu ideje o primarnosti rase.*"²² Pomalo za žaljenje je to što su njegovi pan-Arijski ciljevi zasjenjeni nužnijom zadaćom mobilizacije prijeko potrebne nacionalne energije njemačkog naroda; jer *Njemačka* i *njemački* su u *Hitlerovim* planovima igrali izuzetnu ulogu - ali ne u uskom smislu kako se na to ponekad gleda.

Iako je Nacional Socijalizam uvjetovan činjenicom da su njegove doktrine diktirane unutarnjom prirodom jedne određene rase- Arijske rase - potrebno je široko gledište da bi se razumjela puna veličina *Hitlerove* kreacije - da se vidi dalje od njene konvencionalne nacionalističke vizure do njenog vječnog i univerzalnog značaja. *Savitri Devi* je to dobro rekla:

*"...u svojoj suštini Nacional Socijalistička ideja je nadmašila ne samo Njemačku i naše doba, već i samu Arijsku rasu i ljudski rod i svaku eru; ona izražava onu misterioznu i neiscrpnu mudrost prema kojoj Priroda živi i stvara: bezlična mudrost prastarih šuma, oceanskih dubina i prostora u tamnim poljima svemira; i slava Adolfa Hitlera nije u tome što se samo vratio u tu božansku mudrost... već što je od nje stvorio temelj praktične političke obnove u svjetskom obimu..."*²³

²² *Bormann-Vermerke*, noć 21-22 listopada 1941.

²³ *Savitri Devi*, "Munja i Grom", *National Socialist World*, no.1, proljeće 1966, str. 61.

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO NOVA EUROPA DER STÜRMER

I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE
PUBLIKACIJE NA **HRVATSKOM** JEZIKU

